Meraklı Âdem, Zeytin Zeynep ve Selim bir araya geldiler mi oyunsuz dakika geçmiyordu. Bütün günü oynayarak geçirmişlerdi, ama ne enerjileri tükenmişti ne de oyun oynama arzuları. Ancak hava kararmaya başladığı için Zeytin Zeynep dışarıda oynamak yerine eve gitmek istiyordu. Gökdağ'ın arkasından çıkıp etrafı kaplamaya başlayan kara kara bulutlar Zeynep'i korkutuyordu.

Afacan Selim Zeynep'e:

– Karanlığa kalmaktan korkuyorsun değil mi? Korkak! Korkak, dedi. Bunun üzerine Zeytin Zeynep:

– Ben karanlıktan korkmuyorum bir kere. Yağmur yağarsa ıslanır ve hasta olurum diye korkuyorum.

– Olsun sonuçta korkuyorsun. Hasta olmaktan da korkulur muymuş hiç!

Meraklı Âdem:

– Hasta olmaktan korkmak kötü bir şey değil. Hem sanki sen hiçbir şeyden korkmuyor musun?

– Ben hiç bir şeyden korkmam. İsterseniz gidip ormanda oynayalım. Ben gece yarısı ormanda kalmaktan bile korkmam, dedi Selim.

Zeytin Zeynep:

– Tabi bizim ormanda yırtıcı hayvanlar yok. Arslanların kurtların olduğu bir orman olsun da bak oralardan geçebiliyor musun?

Selim:

– Arslandan korkacak ne var? Bir gelsin de bak ben ne yapıyorum ona. Beni görünce arslanlar kaçacak delik arar.

– Pşııık. Sen arslanı rüyanda görsen sabaha kadar bir daha uyuyamazsın.

Selim, Zeynep'in 'pşık' yapmasına çok kızmıştı. Hem hiçbir şeyden korkmadığını da göstermek istiyordu. Zeynep'in üzerine doğru yürüdü, ama Zeynep kaçmayı başardı.

Kovalamacaya Meraklı Âdem de katıldı ve çocuklar koşa koşa Halim Dede'nin evinden bir hayli uzaklaştılar.

Ormanın başlangıcındaki ağaçlara kadar gelmişlerdi ki kocaman bir şimşek çaktı. Çocuklar oldukları yerde kalıp göğe baktılar. Peşinden de etrafı titreten bir gök gürültüsü duyuldu. İkinci şimşek çaktığında çocuklar birbirlerine bakıyorlardı. Hepsinin korktuğu gözlerinden belliydi, ama en fazla da Selim korkmuştu. Geri dönüp hızla Halim Dede'nin evine doğru koşmaya başladı.

Meraklı Âdem arkasından:

– Neden kaçıyorsun Selim, diye bağırdı. Korktun mu yoksa? Selim arkasına bile bakmadan cevap verdi:

– Yağmur yağacak yağmur. Islanıp hasta olacağız sonra.

Meraklı ve Zeytin, Afacan Selim'in gök gürültüsünden kaçtığını pekâlâ anlamışlardı. Onlar da arkasından gülerek koştular.

Eve geldiklerinde yağmur yağmaya başlamıştı bile. Halim Dede kapıda onları bekliyordu. Çocukları hemen içeri alıp ellerini yıkamaya gönderdi. Çocuklar ellerini yıkarken Selim'in korkup korkmadığını tartıştılar. Halim Dede çocukların böyle kendi aralarında tartışmalarını gülerek seyrederdi.

Halim Dede ve çocuklar masanın etrafında toplanmışlardı ki yeniden bir şimşek çaktı. Peşinden kopan gürültü o kadar büyüktü ki çocuklar hep bir ağızdan:

– Yıldırım düştü, diye bağırdılar.

Halim Dede'nin yüzünde korkunun eseri bile yoktu. Derin bir nefes alarak:

– Aziz Allah Celle Celâlühu, dedi. Âdem bu sözü daha önce de duymuştu, ama anlamını bilmiyordu.

Dedesine:

– Dedeciğim yıldırım düşünce biz korktuk. Sense "Aziz Allah Celle..." diye bir şey söyledin. Ne demek bu? Korkmaya engel olan bir söz mü?

Halim Dede bu sorunun üzerine büyük bir kahkaha attı. Bunun üzerine Zeytin Zeynep:

– Halim Dede, sen gülünce gök gürültüsü gibi ses çıkarıyorsun, demekten kendini alamadı.

Halim Dede, bir taraftan yaptığı sıcacık yayla çorbasını dağıtırken diğer taraftan Meraklı'nın sorusuna cevap verdi:

– Çocuklar, Müslümanlar şimşek çakması veya yıldırım düşmesine şahit olduklarında böyle derler. "Aziz Allah Celle Celâlühu." demek, "Allah ne kadar yücedir." demektir. Zira bakın Allah göğü baştan başa yaran bir ışık yaratıyor. Sonra da evlerimizi bile sarsan bir gürültü.

Meraklı Âdem:

– Halim Dede, sen çiçek görsen Allah'ı anıyorsun. Yıldızlara baksan Allah'tan bahsediyorsun. Yıldırım düşüyor, sen yine "Allah büyük." diyorsun. Sanki baktığın her şeyin üzerinde "Allah" yazıyor.

Halim Dede kendi çorbasından bir kaşık daha içtikten sonra Meraklı'ya baktı. Çocuklar yemek yemeyi bırakmış Âdem'in sorusunun cevabını bekliyorlardı.

Halim Dede:

– Bakın çocuklar Âdem'in sorusu çok güzel bir soru. Ancak bu sorunun öyle kısa bir cevabı yok. Aksine uzun bir hikâyesi var. Ama bunu yemekten sonra anlatacağım.

Çocuklar Halim Dede'nin hikâyelerine bayılıyorlardı. Zeytin Zeynep, "Yaşasın, yeni bir hikâye!" diye bağırdı. Üç çocuk da anlaşmış gibi bir an önce yemeği bitirip hikâyeyi dinlemek için hızla çorbalarını içmeye başladılar.

Yemeğin sonunda herkes ellerini açtı ve Halim Dede'nin yemek duasına "Amin" dedi. Halim Dede'nin şiir gibi bir yemek duası vardı:

– Haram katma aşımıza, bırakma tek başımıza, yardım eyle işimize, bizi koru Yüce Mevlâm. Kimseler muhtaç olmasın, dünyamızda aç kalmasın, yetimin yüzü solmasın, bizi koru Yüce Mevlâm. Hastalara şifa eyle, dertlilere deva eyle. Duamızı kabul eyle, bizi koru Yüce Mevlâm.

Halim Dede, yemekten kalktıktan sonra Zeynep ve Selim'in evlerini aradı. Çocukların kendisinde olduğunu ve yağmur durmazsa gece orada kalabileceklerini söyledi. Telefon konuşmasını bitirmişti ki yeniden bir şimşek çaktı, peşinden de elektrikler kesildi.

Meraklı Âdem, Halim Dedesi'nden öğrendiği dersi yerine getirme fırsatını bulduğu için sevindi. Yüksek sesle "Aziz Allah Celle Celâlühu." diye bağırdı. Selim ve Zeynep buna gülümsediler.

Halim Dede hemen bir mum yakarak ortalığı aydınlattı. Çocukları önüne kattı ve birlikte salona geçtiler.

Salonda Halim Dede'nin yaz kış her akşam yaktığı odun sobasının etrafında oturdular. Çocuklar ne karanlıktan ne de titreyen mumun ışığında salonun duvarında oynayan gölgelerinden korkuyorlardı. Halim Dede yanlarındaydı ve onlara uzun bir hikâye anlatacaktı.

Halim Dede biraz düşünüp derin bir nefes aldıktan sonra hikâyesini anlatmaya başladı.

"Bir zamanlar çok zengin bir sultan varmış. Bu sultanın zenginliği, hazinelerinin bolluğu dillere destanmış. Üstelik bu sultanın bir sürü kabiliyeti varmış. Suya dokunsa onu altına dönüştürebilir, camdan harika kristaller yapabilirmiş. Bütün canlılar onun emrini dinlermiş. İşte bu sultan, bir gün kendi zenginliğine ve sahip olduğu kabiliyetlere uygun bir saray yapmaya karar vermiş. "Güzel olanlar kendi güzelliklerini görmek ve göstermek isterler. Ben de zenginliğimi ve gücümü görmek ve göstermek istiyorum." demiş.

İşte bu kararı verdikten sonra bu zenginlerin en zengini, güçlülerin en güçlüsü olan sultan, bir saray yaptırmış. Ama bu saray öyle sıradan bir saray değilmiş. Sarayda bir taraftan sultanın hazinelerinden seçilmiş birbirinden güzel mücevherler sergileniyormuş. Bir taraftan da insanların o güne kadar görmediği, bilmediği harika şeyler varmış. Saray o kadar büyükmüş ki bütün bir dünyayı içine alabiliyormuş. Tavanı o kadar yüksekmiş ki altında bulutlar geziyor, şimşekler çakıyormuş.

Sultan, sarayın her bir odasında farklı farklı güzellikler sergiliyormuş. Kış odası denilen bir odada sürekli kar yağıyormuş. Ziyaretçiler yaz odasında güneş altında gezebiliyor, denize girebiliyormuş. Bahar odası da birbirinden güzel çiçekler, ağaçlar ve diğer harika manzaralarla doluymuş.

Bu arada Halim Dede, çocukları salona alarak büyük feneri yakmıştı.

Tabi böyle büyük bir saray yapılır da misafir çağrılmaz mı? O büyük sultan, her bir odada ucu bucağı görülmeyen sofralar kurdurmuş. Bu sofraların her birinde en az yüz çeşit yemek varmış. Sofraların etrafında da misafirlere hizmet etmek üzere on binlerce görevli bulunuyormuş.

Kış odasında kış meyveleri, yaz odasında yaz meyveleri konuluyormuş sofralara. Başka yerlerde böyle büyük sofralar sadece önemli günlerde hazırlanırken bu sultanın sarayında bu sofralar sürekli kuruluyormuş. Sultan, bütün bu hazırlıkları bitirdikten sonra insanları bu güzellikleri görmeye davet etmiş.

İnsanlar böyle muazzam bir sarayı gördüklerinde ne yapacaklarını şaşırmasınlar diye de sarayın her odasına bir rehber koymuş. Bu rehberlerin bir de başkanı varmış. Rehberlerin başkanı en büyük odada, insanların tamamının geçeceği bir meydanda bu sarayın sahibinin büyüklüğünü ve sarayın niye kurulduğunu anlatıyormuş. Diğer odalardaki rehberler de her odanın kendine has özelliklerinden bahsediyormuş.

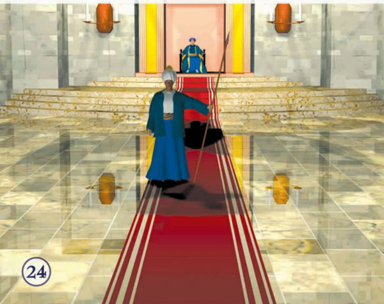

Meselâ kış odasında sultanın hizmetçileri kar ve dolu yağdırıp, fırtınalar koparınca o odanın rehberi insanlara korkacak bir şey olmadığını anlatıyormuş. Bahar odasında hizmetçiler yağmur yağdırıyorlarmış. O odanın rehberi de yağmurun orada ne gibi güzelliklere vesile olduğundan ve sultanın yağmur sayesinde gösterdiği harika mucizelerinden bahsediyormuş.

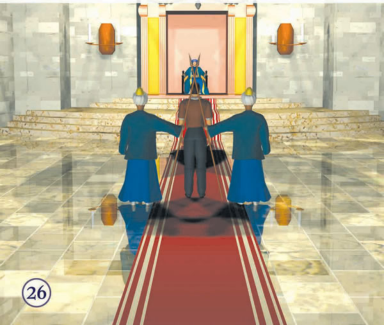
Rehberlerin başkanı büyük odada bu saraya gelen herkese şunları söylüyormuş:

"Kıymetli misafirler! Sultanımız bu sarayı kendisini size tanıtmak için yaptırdı. Burada gördüğünüz her güzellik onun güzelliklerinden bir örnektir. O kendi zenginliklerini sizin hizmetinize sunarak kendisini size sevdirmek istiyor.

Böylesine güzel sofraları bizim için hazırlatan ve böyle itaatkâr hizmetçileri emrimize veren bir sultanı sevmemek mümkün olabilir mi? Sultanımız aynı zamanda bize verdikleriyle bizi ne kadar sevdiğini ve bize merhamet ettiğini de gösteriyor. Şimdi bize düşen bu sarayı gezerken her şeyde sultanımızın büyüklüğünü görmeye çalışmaktır. Bunu başarabilirsek sultanımızın gücünü ve güzelliğini bir ölçüde anlayabiliriz."

Bir de sultanın özel bir odası varmış. Sultan, sadece büyük rehberin sözlerini dinleyen ve saray gezilirken kurallarına uyan kişileri bu odasına alıyormuş. Hem de misafirlere o odada kendi güzelliğini ve gücünü direkt olarak görme imkânı veriyormuş.

Büyük rehber bütün bunları anlattıktan sonra, sarayı ziyaret eden insanlar iki gruba ayrılmışlar. Birinci gruptakiler akıllı ve anlayışlı insanlarmış. Bunlar zaten daha saraya girer girmez bu sarayın muazzam bir sultanın işi olduğunu anlamışlar. Ancak büyük rehberi dinleyene kadar böyle büyük bir sarayın niye yapıldığını merak ediyorlarmış.

Bu akıllı insanlar büyük rehberi duyar duymaz onun yanına gitmişler:

– Böyle muhteşem bir sarayın senin gibi doğru sözlü bir rehbere gerçekten ihtiyacı vardı. Her ne söylediysen sana inandık. Bu sarayın gerçekten sultanların sultanı olan birisi tarafından yapıldığını da gördük. Böyle büyük bir sultan bize olan sevgi ve merhametini bütün bu nimetleri ile gösteriyor. Biz de onu bütün kalbimizle seviyoruz, demişler.

Bu akıllı insanların tavrı o sarayın sultanının çok hoşuna gitmiş. Onları daha önce kimsenin görmediği ve hayal bile edemeyeceği kadar güzel bir odaya aldırmış. O odaya girenler sarayın sahibiyle yüz yüze görüşmüş ve ondan çok güzel sözler işitmişler.

Buna karşılık ikinci grup akılsız ve inatçı insanlardan oluşuyormuş. Bu akılsız adamlar zaten büyük rehberin sözlerini dinlememişler. Sofraların güzelliğini gördüklerinde akıllarına tek gelen karınlarını doyurmak olmuş. "Bu sofraları kim, niçin hazırlatmış." diye düşünmemişler bile. Dahası sultanın hizmetçileri tarafından sofraların yanına süs olarak koydukları yenilmeyen bazı şeyleri de yemiş içmiş sarhoş olmuşlar. Ortalığı birbirine katmışlar.

Sultanın kış odasında kar yağdıran görevlilerine kızmışlar. Bahar odasında yağmur yağdıran görevlileri çekiştirmişler. Bu muhteşem sarayın güzelliklerini görmedikleri gibi, gördükleri güzellikleri dahi kendi kendine oluyor zannetmişler. Tabiî bu akılsız tavırlar sultanı çok kızdırmış. Sarayın bekçileri de bu adamları yakaladıkları gibi hapse atmışlar.

Halim Dede hikâyesini bitirince derin bir nefes aldı. Hikâyedeki sultanın sarayını o kadar güzel anlatmıştı ki çocuklar bir müddet daha saraydan çıkamadılar. Gün içinde yağmurdan kaçmaktan bahsediyorlardı, ama kış odası fikri hepsinin çok hoşuna gitmişti. Halim Dede hikâyeden çıkarılacak dersi sormaya başlamasaydı bir müddet kış odasında kalıp kartopu bile oynayabilirlerdi.

– Evet, çocuklar, diye başladı Halim Dede. Bu hikâyemizdeki sarayın neresi olduğunu anladınız mı bakalım?

– Eveeet, diye bağırdı çocuklar hep birlikte: "Cennet!"

– Hayıır, dedi Halim Dede, biraz da çocukların heyecanını taklit ederek. Dünya!

– Dünya mı!

Çocuklar dünyanın bu kadar güzel bir saray olarak anlatılmasını anlayamamışlardı.

Meraklı Âdem:

– Ama bu dünyada öyle büyük zenginlikler yok ki, dedi.

Peşinden Afacan Selim:

– Hem öyle on binlerce kişilik sofralar da yok, dedi.

Zeytin Zeynep de bir itirazda bulunacaktı, ama Selim'in cevabı onu caydırdı:

– Afacan, senin de tek derdin yemek. Sana bir sarayı sevdirmenin yolu mutfaktan geçer zannederim.

Çocuklar, Zeynep'in bu esprisine gülümsediler.

Halim Dede:

Bakın çocuklar, bu dünya muhteşem bir saraydır aslında. Mevsimleri bir oda gibi düşünürseniz; bu sarayda yaz, kış ve bahar odaları vardır. Çiçekler, yeşillik ve ağaçlar bu dünyanın güzellikleridir. Toprak altında her türlü mücevher saklanmıştır. Hem yeryüzünde yetişen bin bir çeşit meyve ve sebzeleri düşünürseniz bütün dünya koca bir sofradır. Ağaçlardan meyveleri toplarız bir müddet sonra yeni meyveler çıkar. Bu yavaş yavaş olduğu için farkına varamayız. Oysa etrafımızda sürekli mucizeler olur.

Meraklı Âdem:

– Dedeciğim, eğer bu saray dünyaysa, onun sultanı da Allah'tır tabi ki. Çünkü Allah bütün bu kâinatın sahibidir. Ve bu dünyayı biz içinde yaşayabilelim diye bu kadar güzel yaratmış. Hem de tam ihtiyaçlarımıza uygun. İstediğimiz her şeyi içine koymuş.

Halim Dede:

– Aferin Meraklı. Pekâla o büyük rehber kim? Odalardaki diğer rehberler kim?

Zeytin Zeynep:

– Onlar da bize bu dünyanın niye böyle yaratıldığını söyleyen ilim adamları olmalı. Öğretmenlerimiz de olabilir. Hatta sanıyorum bir tanesi de sensin Halim Dede.

Halim Dede, Zeynep'in bu güzel iltifatından hoşlanmıştı:

– Küçük rehberler için doğru söylüyor olabilirsin Zeytin torunum, dedi. Ama en büyük rehber, bizim Peygamberimiz olan Hazreti Muhammed Aleyhisselâm'dır. Çünkü O, sadece bu dünya sarayını tanıtmaz, aynı zamanda kimsenin görmediği odalardan da bahseder. Hani hikâyemizde akıllı grubun davet edildiği ve sultan ile yüzyüze görüştükleri bir has oda vardı, hatırladınız mı?

– Eveeet, diye heyecanla cevap verdi çocuklar. Cennet!

– Şimdi haklısınız. Bu dünya sarayının ne diye yaratılmış olduğunu bilen ve o sarayı yaratan Sultana, yani Allah'ımıza gereğince kulluk eden herkesin gideceği yer.

Çocuklar, akılsız grubun nereye gideceğini zaten biliyorlardı. Hikâyeyi çok beğenmişler ve o an bu dünyayı ve yeryüzündeki bütün nimetleri yaratan Allah'ı daha fazla sevmeye başlamışlardı.

Afacan Selim:

– Halim Dede! Hakikaten bütün bir dünyanın koca bir sofra olduğunu hiç düşünmemiştim. Babam bazen çok yiyorum diye bana diyor ki:

"Selim, dünyada senden on tane daha olsa, bütün dünyayı yer bitirirdiniz."

Oysa dünyada milyarlarca insan sürekli yemek yiyor. Fakat yenen şeyler hiç bitmiyor.

Meraklı Âdem:

– Ama ben bu hikâyenin asıl dersinin henüz alınmadığını sanıyorum. Çünkü dedem bu hikâyeyi şimşek çakınca "Aziz Allah." dediği için anlatmaya başlamıştı. Bence hikâyenin asıl dersi de buradan çıkarılmalı.

Halim Dede, torununun uyarısına sevinmişti.

Âdem'e sevgiyle gülümseyen Halim Dede sözlerine devam etti:

– Biliyor musunuz çocuklar, hikâyemizin asıl dersi, etrafımızda baktığımız her şeyde Allah'ın bir ve tek yaratıcı olduğunu görebilmektir. Bu dünya sarayının güzelliklerini görmek yetmez. Dünyanın güzelliklerine bakıp onun sultanının büyüklüğünü görebilmek önemli. Bu sebeple iyi bir insan her gördüğü güzellikte Allah'ı hatırlamalı. Şimşek çaksa Allah demeli, gök gürlese Allah demeli. Güzel bir yemek görse Allah demeli.

– A bunu bizim Afacan yapıyor işte, diye araya girdi Zeynep. Ne zaman yemek görse, "Allaaaah!" diye bağırıp başlıyor yemeğe.

Başka zaman böylesi bir takılmanın karşısında sessiz kalmayan Selim bile güldü bu söze. Sonra da:

– Bu da benim hepinizden daha iyi bir insan olduğumu gösterir, dedi.

Meraklı Âdem:

– Selim, sen Allaaah deyip yemeğe başlıyorsun ama bu arada "Bismillah" demeyi unutuyorsun.

Selim:

– Allah Allah ya, bu akşam herkes de benimle uğraşıyor. Halim Dede, bir şey söylesene şunlara!

Zeytin Zeynep bir defa daha söze daldı:

– Ama Selim'in hakkını vermek lâzım. Bakın, son sözüne de Allah Allah diye başladı. Ne zaman ağzını açsa Allah diyor, maşallah.

Zeynep yine arkadaşlarını güldürmeyi başarmıştı. Bu güzel sözle Selim'in kızgınlığı da uçup gitti. Tam bu sırada elektrikler geldi. Çocuklar sanki derin bir uykudan uyanmışlar ve harika bir rüya görmüşler gibi gözlerini ovuşturdular. Bu arada saat de oldukça ilerlemişti.

– E çocuklar! Ne dersiniz? Bu gece burada kalacak mısınız? Yoksa sizi evlerinize bırakayım mı, diye sordu Zeynep ve Selim'e.

Âdem:

– Dedeciğim ne olur kalsınlar. Sabah birlikte ballı ekmek yeriz, dedi.

Halim Dede:

– Dışarıda yağmur yağmaya devam ediyor. Bu durumda evinize gitmeniz zor olur. Ben, Selim ve Zeynep'in annelerine böyle söylemiştim zaten. Üstelik gecenin ilerleyen saatlerinde kestane de yeriz. Ne dersiniz?

Meraklı:

– O zaman bize yatmadan önce bir hikâye daha anlatırsın dede, değil mi?

Çocuklar bu fikre bayıldılar. Afacan Selim:

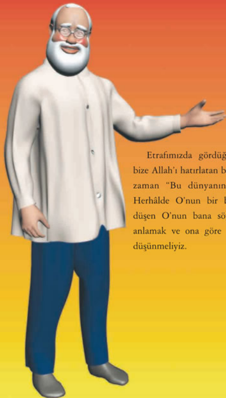
– Yaşasın! Dünya sarayında bir sofra da bizim için kurulmuş olur. Kestane sofrası. Biz de "Allah" deyip yeriz, diye bağırdı.

Akşam Halim Dede'nin hikâyelerini dinleyen üç arkadaş gece boyunca harika rüyalar gördü. Selim, ucu bucağı görülmeyen koca bir sofranın başında sürekli yemek yiyordu.

Zeytin Zeynep harika bir bahçede geziniyordu. Meraklı ise sultanın sarayına gitmiş kapısında 'Has Oda' yazan bir odaya doğru ilerliyordu.

Etrafımızda gördüğümüz her şeyde bize Allah'ı hatırlatan bir yön vardır. Her zaman "Bu dünyanın bir sahibi var. Herhâlde O'nun bir bildiği var. Bana düşen O'nun bana söylemek istediğini anlamak ve ona göre davranmak" diye düşünmeliyiz.